

č. 8/1928 Sb.). Než ani tato výtká není důvodná. Žal. úřad založil svůj výrok podle § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu jednak na soudním rozsudku st-lí známém, kterým byl odsouzen pro zločin § 15 č. 3 zákona na ochranu republiky, jednak na všeobecně známé skutečnosti, že hostinské místnosti jsou přístupny širší veřejnosti. Žal. úřad nekonal tedy žádného šetření, ani neprováděl žádné důkazy, které by byly vyžadovány slyšením st-lova (§ 42 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.).

St-l dovozuje dále, že věcně nebylo žádné souvislosti mezi spácháním deliktu a provozováním jeho živnosti hostinské a že není také žádné obavy, že by při dalším provozování bylo živnosti zneužito. Tím brojí st-l proti věcné správnosti opačného úsudku žal. úřadu. Avšak tento úsudek je výsledkem hodnocení skutkových okolností případu, jež náleží ke skutkové podstatě nař. rozhodnutí. Skutkovou podstatu, žal. úřadem přijatou, není však nss oprávněn věcně přezkoumávat a dokonce již nemůže skutkové úsudky žal. úřadu nahrazovat svým úsudkem vlastním. Kognice tohoto soudu omezuje se tu jen na zkoumání s hlediska § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

V daném případě žal. úřad usoudil, že jest obava dalšího zneužití živnosti, a to jednak vzhledem k osobě st-lově, proti němuž byl úřad nucen již dříve zakročiti písemnými výstrahami, jednak vzhledem k povaze deliktu a vzhledem k zvláštní povaze živnosti hostinské, která svou veřejnou přístupností usnadňuje spáchání deliktu, pro který byl st-l odsouzen, což v daném případě shledává úřad potvrzeno také touto skutečností, že letáky, pro jejichž rozšiřování byl st-l trestním soudem odsouzen, byly nalezeny také v jeho výčepní místnosti, která je přístupná širší veřejnosti. Jestliže úřad na základě skutečností právě uvedených, jejichž správnost st-l nepopírá, dospěl k úsudku, že jest obava, že by st-l při dalším provozování své živnosti zneužíval, nemohl tento soud shledati, že by úsudek ten byl logicky nemožný, nebo že by jeho základ byl procesně vadný, a musil proto jako bezdůvodnou zamítnouti stížnost, pokud se v ní tvrdí, že v daném případě nebyly splněny předpoklady předpisu § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu.

Za tohoto stavu věci neměl však nss již důvodu, aby se zabýval také ještě oněmi vývody stížnosti, v nichž se dovozuje, že v daném případě nebyly splněny ani předpoklady předpisu § 139 odst. 2 písm. b) živn. řádu, neboť i kdyby shledal, že vývody ty jsou důvodné, nemohl by nař. rozhodnutí, jež je již ustanovením § 139 odst. 2 písm. a) živn. řádu ospravedlněno, zrušiti.

Č. 12.996.

Pojišťovací právo. — Zaměstnanci veřejní: Stálými požitky podle § 30 zákona č. 221/1925 Sb. u zaměstnanců veřejnoprávních samosprávných korporací, jež byly ve smyslu § 212 plat. zákona č. 103/1926 Sb. postaveny na roveň požitkům státních zaměstnanců, jsou požitky uvedené v § 140 odst. 2 plat. zákona.

(Nález z 6. října 1937 č. 3519/35-3.)

Prejudikatura: Boh. A 11.644/35.

Věc: Země Česká proti rozh. ústředního sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze z 21. ledna 1935 o dodatečném předpisu pojistného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: Proti výměru okr. sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Něm. Jablonném z 4. října 1934, jímž bylo dodatečně předepsáno pojistné za zaměstnance Zemského ústavu pro tuberkulosní děti ve Cvikově v připojeném seznamu uvedené za dobu od 1. srpna 1926 do 31. prosince 1931, podala země Česká stížnost, již Ústřední sbor Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl z těchto důvodů: Zaměstnanci uvedeného ústavu dostávali pravidelně výroční odměny za práce přes čas, a to pevným paušálem, s čímž mohli předem počítati, odměny tyto měly tedy charakter stálého požitku, a jest je proto zahrnouti do základu pro výpočet pojistného. Námitka, že řečené odměny měly ráz vánočních příspěvků obdobně jako vánoční příspěvek podle zákona č. 144/1930 Sb., který není podkladem pro vyměření pojistného, je bezpodstatná, ježto cit. zákon byl vydán teprve v roce 1930, kdežto předpis pojistného se týká služebních požitků zejména v době 1926—1930, tedy v době předchozí, takže nemůže se již z tohoto důvodu na poměry v době dřívější vztahovati. Rovněž je bezpodstatná námitka, že u oněch zaměstnanců sluší vyměření pojistné jen z určitých částek platu, ježto předpis § 140 odst. 2 plat. zákona se vztahuje jen na státní zaměstnance a rovněž i vlád. nař. o úpravě platových poměrů zřízenců a ošetřovatelů se týká ústavů státních. Na zaměstnance samosprávné je použití při vyměřování pojistného jediné ustanovení § 30 zákona č. 221/1924 Sb., t. j. že pojistné činí 2% ze všech stálých služebních požitků; není jiného zákonného ustanovení, které by upravovalo způsobem jiným vyměřování pojistného u samosprávných zaměstnanců.

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost stojí na stanovisku, že jednorázové mimořádné odměny nelze bráti za základ pro vyměřování pojistného, neboť i kdyby snad šlo o stálé služební požitky, tvoří dle § 140 odst. 2 plat. zákona, jímž byl § 30 zákona č. 221/1925 Sb. autenticky vyložen, základ jediné požitky tam uvedené, a to i u zemských zaměstnanců, jichž služební a platové poměry byly upraveny podle plat. zákona. Stížnosti bylo dáti za pravdu.

Otázkou, co je rozuměti »stálými požitky« ve smyslu § 30 zákona č. 221/1925, zabýval se již nss v nálezu Boh. A 11.644/35 a vyslovil a odůvodnil právní názor, že jimi je rozuměti u zaměstnanců veřejnoprávních samosprávných korporací, jež byly ve smyslu § 212 plat. zákona č. 103/1926 na roveň postaveny požitkům státních zaměstnanců, požitky uvedené v § 140 odst. 2 plat. zákona. Na názoru tom setrvává soud i v tomto případě a odkazuje dle § 30 jedn. řádu pro nss č. 191/1937 Sb. na důvody cit. nálezu. K vývodům odvodního spisu žal. úřadu budiž podotčeno toto:

Správnost svého názoru, že ustanovení § 140 odst. 2 zákona č. 103/1926 Sb. je z m ě n o u § 30 zákona č. 221/1925, dovozuje žal. úřad ve svém odvodním spise mezi jiným též z toho, že prý důvodová zpráva k cit. paragrafu doslovně praví toto: »Ustanovení tohoto odstavce jsou změnou § 30 zákona č. 221/1925 o nem. pojištění veřejných zaměstnanců. Vyrovnávací přídavek služební a osobní přídavky nebo jiné vedlejší příjmy, třeba měly povahu trvalou, nepřicházejí pro výměru pojistného v úvahu.«

Nss nemusil se zabývatí otázkou, zda by názor projevený v důvodové zprávě o povaze určitého ustanovení za všech okolností musil sloužiti za podklad při výkladu příslušného předpisu, a to již proto, že důvodová zpráva k zákonu č. 103/1926 (Tisk č. 100) vůbec neobsahuje passus, na nějž se odvodní spis odvolává. Tato důvodová zpráva praví k §§ 138—140 toliko: »Těmito paragrafy unifikuji se dosud platná ustanovení, a to zněním přesnějším, jímž se odstraňují dosavadní pochybnosti, které při výkladu příslušných ustanovení vzbudily.« Text v odvodním spise citovaný jako text důvodové zprávy čerpá žal. úřad patrně z komentovaného vydání plat. zákona ve Sborníku služebního a platového práva státních a jiných veřejných zaměstnanců (řídí Dr. Richard Holl a Dr. Vladimír Horák), kde ovšem text ten jest uveden na stránce 286; avšak tu jde o právní názor autorů a nikoliv o důvodovou zprávu (viz Boh. A 12.497/36).

Odvodnímu spisu je přisvědčiti potud, pokud poukazuje k tomu, že plat. zákon se vztahuje přímo jen na zaměstnance v něm jmenované a že veřejnoprávní korporace nejsou nuceny práva a nároky svých zaměstnanců postavit na roveň právům a nárokům zaměstnanců státních, ale nesmějí jim toliko přiznati větší práva, takže se mohou vyskytnouti případy, kde práva a nároky zaměstnanců veřejnoprávních korporací jsou nižší než zaměstnanců státních, a pak se pojistné vyměřuje z jiného základu. Pak ovšem nebyla provedena ekviparace podle § 212 plat. zákona, což právě je pokládati za rozhodné kritérium pro použití předpisu § 140 odst. 2 plat. zákona.

Odvodní spis sice sám uznává, že »mezi pojištěním pensijním a pojištěním nemocenským nelze položití rovnítko«, avšak poukazuje k tomu, že žádná samosprávná korporace ještě netvrdila, že by nebyla povinna platiti vyšší pojistné než podle § 165 plat. zákona, a dále k tomu, že by zaměstnanci měli býti pensijně pojištěni u příslušných státních pensijních fondů, kdežto většina je pojištěna u Všeobecného pensijního ústavu. Nss nemohl shledati, že by z těchto úvah něco pro daný spor plynulo. Upravila-li samosprávná korporace pensijní zaopatření svých zaměstnanců tím způsobem, že je pojistí u Všeobecného pensijního ústavu, nejde o ekviparaci s pensijními nároky státních zaměstnanců a platí pak stran vyměňování pojistného zákon o pensijním pojištění.

Poukazuje-li odvodní spis konečně k tomu, že naprostá ekviparace pojištěnců Léčebního fondu by nenastala, ani kdyby názoru st-lky bylo dáno za pravdu, protože celá řada obcí a okresů neupravila požitky svých zaměstnanců obdobně podle plat. zákona, takže u těchto beze sporu nemůže býti obdoba § 140 plat. zákona vůbec uplatňována, jde

zcela mimo, neboť nss nikterak nestojí na stanovisku, že pro všechny samosprávné zaměstnance platí ustanovení § 140 odst. 2 plat. zákona, nýbrž výslovně v cit. nálezu jedná jen o případě, kde parifikace dle § 212 plat. zákona byla provedena. Konečně není předmětem sporu, jak se věc má u samosprávných zaměstnanců, podléhajících pojištění dle zákona o soc. pojištění.

Ježto pak je nesporno, že země Česká provedla ekviparaci požitků zaměstnanců, o které jde, podle § 212 plat. zákona, jeví se nař. rozhodnutí, vybudované na mylném právním názoru, nezákonným.

Č. 12.997.

Církevní věci: Člen kapituly má nárok na kongruu podle zákona č. 122/1926 Sb., i když není činný při veřejné správě duchovní.

(Nález ze 7. října 1937 č. 665/35-4.)

V ě c: Mons. Jan Ř. v Praze (adv. Dr. Konstantin Sobička z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 31. října 1934 a z 5. března 1935 o doplňku kongruy.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují.

D ů v o d y: Zem. úřad v Praze výměrem ze 16. června 1934 odmítl podle ustanovení § 111 vlád. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. úpravu přiznávky podané st-lem jako kapitulním děkanem karlštejnským za I. lustrum, resp. st-lův nárok na kongruální plat za I. lustrum 1926—1930 v podstatě z těchto důvodů: Přihlédne-li se k historickému vzniku a vývoji služebního místa, na kterém je st-l ustanoven, t. j. k tomu, že kolegiální kapitula na hradě Karlštejně během doby *via facti* — nikoli právně — zanikla a že zbyl jen jeden její člen (děkan), sluší zaujmouti stanovisko, že st-lovo služební místo je místem samostatného duchovního správce s čestným titulem kapitulního děkana, který užívá zbylého jmění zaniknuvší kolegiální kapituly. Kongruové předpisy týkají se však pouze míst, s nimiž je spojena skutečná činnost při správě farních úřadů nebo jiné veřejné službě církevní (§ 1 zákona z 25. června 1926 č. 122 Sb. a § 2 cit. vlád. nařízení). Samostatný duchovní správce má residenční povinnost na svém služebním místě a má skutečně vykonávati příslušné funkce duchovní správy. St-l však sám přiznává, že trvale bydlí v Praze, nikoli na Karlštejně, a podle úředního zjištění mimo 1 nebo 2 mše ročně jiných funkcí veřejné duchovní správy vůbec během I. lustra nevykonával, dávaje se zastupovati jinými duchovními. Není proto splněna podmínka podle § 2 a 11 cit. vlád. nař., stanovená pro nároky kongruální, neboť službu řečeným způsobem (*cura animarum sine cura*) konanou nelze považovati za skutečně činnou službu.

Odvolání st-lovu do tohoto výměru nevyhověl žal. úřad rozhodnutím z 31. října 1934 z důvodů uvedených v napadeném výměru, k nimž připojil toto: Podle připojených spisů a toho, co jest uvedeno v cit. cleri arcidiecése pražské na rok 1934 na str. 73/74 pod č. 1, není sporu